

ftaar det der ganfte vist ikke, men jeg vil spørge den ærede Ordfører og hans Meningsfæller, om de tro, at en Kirkeminister vilde vedblive at klippe fra Embeder for at levere Overfluddet til Finantsministeren til videre Bespørgelse som almindelige Statsmidler. Det kan Enhver sige sig selv, at Vedtagelsen af dette Forslag vilde have havt til Følge, at Afklippingen for Fremtiden ubetinget forhindrede. Altsaa, de Midler, der vare afdragne, kom ind i Kassen, og der bleve de i al No, og saa kunne vi om nogle Aar for Alvor begynde at forhandle om Præstelønningsloven. Vende vi os nu til de ærede Herrers Forslag, da gaar det første Punktum jo ud paa — det kan ikke negtes, — at vi skulle anerkjende Rigtigheden af, at overflødende kirkelige Midler ikke skulle bestyres paa Finantsloven — det var nu ikke saa farligt; det var kun at imødetomme Landstinget midlertidigt paa dette Punkt — men Forslaget gaar tillige ud paa, at der skal stables en særlig Fond af dem. Dette vilde de Herrere have os til at give et Botum for i første Punktum, idet vi, som det siges, derved opnaa, at uden Rigsdagens Samtykke kunne disse Midler ikke anvendes. Men der glemme De, mine Herrere, at det andet Punktum i hvert Fald tager denne Fordel bort; thi de kunne i Følge dette anvendes uden Rigsdagens Samtykke, saafremt en Minister finder, at „de hidtil gjældende Regler“ hjenle Administrationen denne Ret. Dette staaar der i andet Punktum, og man har derfor Uret i at mene, at det var en Absurditet, en Paradox, naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) endte med at sige, at Anmærkningen, som den staaar her, ikke betyder Andet, end at Ingen maa bruge Stiftsmidlerne uden Rigsdagens Samtykke, undtagen Kirkeministeren, thi dette er fuldstændig konsekvent og rigtigt. Nu sagde det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) ganfte vist, at vi i dette sidste Punktum kun anerkjende, at Ministeren kan oprette Kapellanier o. dsl. ligesom tidligere i Følge kongelig Resolution. Dertil vil jeg for det Første sige, at dertil staaar han ikke den nuværende Ministers Samtykke. Ministeren vil ikke indrømme, at der ikke ligger Andet i det sidste Punktum, thi saa maatte den ærede Minister indrømme, at hvad han hidtil har gjort udover dette, det har han efter sin egen Opfattelse gjort imod den Kongen hidtil tilkommende Ret. Derfor den ærede Minister skal gaa ind paa, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds lægger ind i sidste Punktum, maa han i logisk Konsekvents erkjende, at naar han siden 11te Juni 1875 har erhvervet kongelige Resolutioner for videregaaende Foranstaltninger, saa har han sikret sig Kongens Underkrift under Noget, som han selv erkjender, at Kongen ikke havde Ret til at underkrive. Naar man derfor siger, at der ikke ligger Andet og Mere i dette Punktum, er det ikke rigtigt. Vi stemme virkelig derigen

nem under Ministerens Tilslutning for en Godkjendelse af det, han hidtil har foretaget, idet jo aabenbart Ministeren ikke vil indrømme os — hvad der jo ogsaa ligger i hans Skrivelse til Finantsudvalget i foregaaende Aar, — at han efter sin Opfattelse er gaaet udenfor den Kongen efter de gjældende Regler tilkommende Ret. Hvorvidt denne Ret efter Ministerens Opfattelse gaar, derom har han ikke udtalt sig, ligesom det forresten ingenlunde var os tilstrækkeligt, om han udtalte sig derom, thi der kunde komme en Eftermand, hvis Ansuelser i denne Retning divergerede endnu mere, end den nuværende Ministers, fra vore. Og her kommer jeg til min Berettigelse til ligeoverfor disse Kirkemidler at fremhæve de to Begreber, man kan forbinde med „Kongen“, i sidste Punktum. Dette har jeg allerede omtalt tidligere, og jeg skal ikke komme ind derpaa igjen, men ifkun fastholde, hvad jeg derom har sagt. Lad mig end erkjende, at en Minister i Følge første Punktum ikke kan sige: Jeg tager nu en Lønningslov uden Rigsdagens Samtykke, saa vil jeg dog ogsaa sige, at naar det er blevet udtalt af en æret Læder, at det var dette, man frygtede for, at Ministeren selv skulde kunne give sig en almindelig Præstelønningslov, da har jeg for mit Vedkommende aldrig næret denne Frygt. Jeg finder, at dette vilde være saa absurd og en saadan Trods imod al sund Fornuft, at jeg aldrig har troet, at en Minister nogeninde vilde vove derpaa (Th. Nielsen: Det ærede Medlem har selv udtalt det i Fjor.) Nei, ingenlunde i den Forstand, men hvad det ærede Medlem kan antage, at der kan ske efter denne Fremgangsmaade og efter en saadan Anordning, er noget Andet. Ved en Række af specielle Resolutioner kan en Minister ved Anordning gennemføre en Præstelønningslov, og dette kan saa meget lettere ske, naar Folkethinget selv paa Anbefaling af det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel) en Gang har givet et saadant Vædringsforflag sit Botum; thi i Kraft af dette Forslag kan en Minister gaa hjem og lave en Præstelønningslov, saaledes som han ønsker den. Man kan bestemme: saa og saa mange Midler har jeg til min Raadighed, de og de Embeder skulle beskippes, de og de Embeder skal der oprettes nye, og saa kan han, i Enhold til Anerkjendelsen af, at der eksisterer en for Administrationen gjældende Ret, i et aldeles ubegrændset Omfang — saaledes som der staaar i sidste Punktum, — naar et af de større Embeder, som skal beskippes, bliver ledigt, erhverve en speciel Resolution for, at Afklippingen derfra gaar over til et andet Embede, som skal have Tillæg, eller ogsaa for, at der oprettes et nyt Embede. Saaledes kan en Minister, naar han har faaet Folkethingets Anerkjendelse af, at der eksisterer en Ret for Administrationen, fortsætte indenfor denne Anerkjendelse med fuldstændig Raadighed over Præstelønningerne, det